

БЕЛАРУСКАЯ
МОВА

7

ЭНЦЫКЛАПЕДЫЯ
ДЛЯ ШКОЛЬНИКАЎ
І СТУДЕНТАЎ

РЕПОЗИТОРИЙ БІБЛІОТЕКІ

ГРАМАТЫЧНАЯ ФОРМА СЛОВА, выражэнне граматычнай катэгорыі пэўнымі моўнымі сродкамі (гл. *Граматычная парадыгма*). У беларускай мове адразыўваюць простыя і складаныя Г.ф.с.

Простыя (сінтэтычныя) Г.ф.с. уваходзяць у склад слова як яго марфалагічнай часткі: канчаткі [чы-*сан.-ы*], *бяроз-(а)*, *піш-(у)*], прыстаўкі (*пісац-* — *на пісаць*, *чытаць* — *пра-чытаць*), суфіксы (*раш-а-ць* — *раш-а-ць*), прыстаўкі і канчаткі [*на-ши-(у)*], суфіксы і канчаткі [*прыгаж-эйш-(ы)*], прыстаўкі і суфіксы [*най-часц-ей*], прыстаўкі, суфіксы і канчаткі [*най-прыгаж-эйш-(ы)*].

Складаныя (аналітычныя) граматычныя формы ўтвараюцца ў выніку спалучэння асобных слоў: складаныя формы вышэйшай ступені параўнання прыметнікаў і прыслоўяў (*больш прыгожы, менш значна*), складаныя формы будучага часу (*буду маляваць, буду чытаць*), формы ўмоўнага ладу дзеясловаў (*прачытаў бы, зрабіў бы*), формы загаднага ладу (*няхай гаворыць, давайце прачытаем*).

Н.А. Радзіваноўская.